

Tale ved åpningen av Idrettstinget,
i Oslo 26. november 1971.

Jeg takker for innbydelsen til åpningen av årets Idrettsting. I denne forsamling av eksperter når jeg knapt opp som amatør engang. Min personlige tilknytning til fysisk fostring begrenser seg til ergometeren, til fotturer i skog og fjell, som kuffertløper på ski i vintertiden. Også disse turene gir én stillhet og tid til å tenke over hva menneskene egentlig skal bruke kroppen til i den tilværelse som formes for stadig flere i det moderne samfunnet. I denne sammenheng har jeg med stor interesse merket meg at idretten i Norge i de senere år har utvidet sitt arbeidsområde til å omfatte idrett i videste forstand. Jeg har forstått at dette norske tiltak har gitt resultater, og at det har vakt oppmerksomhet langt utenfor landets grenser.

Jeg hører ikke til dem som gråter over tidens livsstil og dens arbeidsformer, og jeg ser ikke dagens unge og yngre mennesker som et forfall fra en gylden fortid. Fortiden var ikke gylden for menneskene. Vår tid er problemfylt, men fortiden var for det store flertall fæl til det ubeskrivelige for moderne mennesker. De fleste fikk vel mosjon nok i sitt daglige virke. Men overdriften av dette formet seg som et endeløst slit som vi skal være glad for at det moderne menneske er befrikket for. Nye energiformer og maskinene har tatt over det fysiske slitet, og har mange-doblet menneskets produktive skaperevne.

Dette er utmerket. Men selv de beste hovedvirkninger kan ha betenkelige bivirkninger. Det er betenkelig hvis folk ikke holder fysikk og helse i hevd. Her ligger enorme og inspirerende oppgaver i dagens samfunn. De blir enda større i framtiden.

De faglige problemer dere skal behandle i tre dager, skal jeg ikke kommentere her. Jeg vil gjerne gi uttrykk for anerkjennelse av det arbeid idrettsorganisasjonene gjør. I det perspektiv jeg har antydnet, vil idrettslig aktivitet og fysisk fostring få stadig større betydning i folkets liv. Idrettsbevegelsens betydning som samfunnsfaktor blir klarere erkjent.

Idretten er alltid avhengig av ildsjeler som frivillig gjør sin innsats. Men samfunnets organer har også et stort ansvar her. Vi må alltid søke å finne en hensiktsmessig balanse mellom de frivillige organisasjoners innsats og det offentliges ansvar.

Dette Idrettsting har viktige saker til avgjørelse. Saksområdet vedkommer også Regjeringen og Stortinget. Regjeringen regner med over nyttår å legge fram en stortingsmelding om behovet for idrett og fysisk fostring. Regjeringen setter nå også ned et utvalg som skal foreta en samlet utredning og vurdering om de nye aldersgrupperes stilling i samfunnet.

Hva enn staten og kommunene gjør, vil det hvile et stort ansvar på idrettsorganisasjonene. De er også en viktig faktor i det miljø som møter og som medvirker til å forme nye aldersgrupper.

Jeg regner med at Idrettstinget vil løse sine oppgaver til gagn for idrett og fysisk fostring og dermed

for det hele samfunn. I travle dager har dere gleden av å arbeide for oppgaver som gjelder alle mennesker i deres daglige liv.

Lykke til!